

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **S. Š.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2022, č. j. KUUK/022922/2022/DS/Váv, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 11. 1. 2023, č. j. 73 A 11/2022-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4 114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Lovosice, odbor dopravy a silničního hospodářství uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“). Žalobce totiž při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 50 km/h. Kromě toho žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (dále „zákon o pojištění odpovědnosti“), neboť v rozporu s § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu na výzvu policisty nepředložil ke kontrole řidičský průkaz a také v rozporu s § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti na požádání policisty nepředložil ke kontrole tzv. zelenou kartu. Za přestupky byla žalobci uložena pokuta 6000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, který rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že pouze oznámením o přestupku a úředním záznamem policistů nemohl být prokázán přestupek spočívající v nepředložení řidičského průkazu a zelené karty. Stěžovatel zdůraznil, že žalobce byl ve správním řízení nečinný a námitku, která vedla ke zrušení rozhodnutí, vznesl až v žalobě. Na ústní jednání u správního orgánu prvního stupně se žalobce ani jeho tehdejší zmocněnec nedostavili. Ani v odvolacím řízení nebyly uplatněny důvodné námitky či navrženy důkazy.

[4] Stěžovatel zdůraznil, že se žalobce dopustil mnohem závažnějšího přestupku – překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 75 km/h. V pasivitě žalobce a jeho zmocněnce ve správním řízení stěžovatel spatřuje zneužití práva. Napadený rozsudek je přepjatě formalistický. Výslech policistů je spíše výjimkou v případě, že úřední listiny obsahují nedostatky nebo jsou v rozporu s dalšími důkazy. Úřední záznamy mj. nahrazují výpovědi policistů, kteří by s delším časovým odstupem nemuseli být schopni identifikovat a vzájemně od sebe odlišit jednotlivé dopravní přestupky (usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1319/17).

[5] Stěžovatel závěrem uvedl, že správní orgány neměly pochybnost, že žalobce přestupky spáchal. Důkazy, které měly k dispozici, spolu na sebe navazujícími vedlejšími okolnostmi (ztotožnění přestupce, evidenční karta řidiče, nekomunikace žalobce se správními orgány navzdory zastoupení zmocněncem) jim umožnily získat ucelený obraz o jednáních žalobce.

[6] Podle vyjádření žalobce je kasační stížnost nepřijatelná. Motivace nepředložení řidičského průkazu mohou být podle něj různé (např. obava z jeho zadržení, mylná domněnka, že doklad nemají u sebe, ale i fakt, že nejsou k předložení vyzváni). Konkrétní důvody by správní orgány zjistily, pokud by vedly dokazování. Jelikož tak neučinily a řádně nezjistily skutkový stav, žalobce to důvodně namítl v žalobě. Úkolem žalobce nebylo „pomáhat“ správním orgánům s obviněním proti své osobě či je poučovat, jaké důkazy mají provést, aby přestupek spolehlivě prokázaly.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná. Podle § 104a s. ř. s. ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud (NSS) odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (kritérium přesahu vlastních zájmů vyložil NSS v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

pokračování

[8] NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, vymezil, že kasační stížnost podaná žalovaným správním orgánem je přijatelná, jestliže dojde k zásadnímu pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, případně pokud krajský soud nerespektuje ustálenou judikaturu.

[9] Kasační stížnost neobsahuje argumentaci týkající se její možné přijatelnosti. NSS důvody přijatelnosti neshledal ani z kontextu stěžovatelových tvrzení ve spojení s obsahem soudního a správního spisu.

[10] Krajský soud uzavřel, že s výjimkou oznámení přestupku a úředního záznamu policie chyběly ve správním spise podklady rozhodnutí o přestupcích spočívajících v nepředložení řidičského průkazu a zelené karty. Podle NSS se k využitelnosti úředního záznamu jako důkazu ve správním řízení soudy vyjadřují opakovaně a ustáleně (rozsudky NSS ze dne 6. 5. 2022, č. j. 2 As 103/2020-19, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, bod 11; či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, bod 30). Z judikatury plyne, že úřední záznam sám o sobě (zvláště za situace důkazní nouze) nemůže obstát, neboť jde o jednostranný úkon správního orgánu. Úřední záznam navíc ani nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, či nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02).

[11] Jistou výjimku představují řízení o přestupcích spočívajících v překročení maximální povolené rychlosti vozidla. Tam lze zpravidla vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36). Ačkoli se projednávaná věc týkala také takového přestupku, nedostatek podkladů rozhodnutí krajský soud shledal pouze ve vztahu k přestupkům spočívajícím v nepředložení řidičského průkazu a zelené karty. Závěr krajského soudu tedy odpovídá ustálené judikatuře uvedené výše v bodě [12].

[12] K námitce, že žalobce byl ve správním řízení zcela pasivní a teprve v řízení před soudem zpochybnil skutková zjištění správních orgánů, NSS uvádí následující. Využije-li obviněný ze spáchání přestupku práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 21, shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 47). Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují (usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 24/2015-71, bod 47).

IV. Závěr a náklady řízení

[13] NSS uzavírá, že krajský soud vycházel z příslušné judikatury a jeho závěry jsou s ní v souladu. NSS ani neshledal, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení, a proto odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení; toto právo naopak náleží úspěšnému žalobci. Náklady řízení spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 3100 Kč za seps vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], a paušální náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Tuto částku soud zvýšil o DPH ve výši 714 Kč na celkových 4114 Kč. Stěžovatel je povinen tuto částku ve stanovené lhůtě zaplatit k rukám zástupce žalobce.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda
senátu